

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3018/2020
14.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Бранка Станића, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Вук Бацковић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво за трговину на велико и мало „Футура плус“ АД Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 17/20 од 01.09.2020. године, у седници одржаној 14.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 17/20 од 01.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Сомбору Гж1 17/20 од 01.09.2020. године и решење Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П1 1015/19 од 15.01.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 17/20 од 01.09.2020. године, одбијена је жалба тужиље и потврђено решење Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П1 1015/19 од 15.01.2020. године, којим је одбачена тужба ради исплате.

Против правноснажног решења другостепеног суда тужиља је изјавила благовремену ревизију (са две неблагоприятне допуне од 26.11.2020. године и 15.12.2020. године), због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је оценио да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14) да се о ревизији тужиље одлучује, као о изузетно дозвољеној. С обзиром на предмет тражене судске заштите и дате разлоге нижестепених судова испуњени су услови за одлучивање о посебној ревизији ради тумачења одредби материјалног права о правном дејству усвојеног плана реорганизације, као и правног дејства уговора о преузимању испуњења.

Из наведених разлога на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама прописаним чланом 408. у вези са чланом 420. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у предмету тужила је 21.10.2019. године поднела тужбу, ради исплате минималне зараде са законском затезном каматом против туженог, код кога је била у радном односу када је према њему покренут стечајни поступак решењем Ст 91/2009 од 21.10.2009. године. Решењем Привредног суда у Београду од 18.01.2011. године усвојен је план реорганизације стечајног дужника којим је образована трећа класа поверилаца коју чине запослени и бивши запослени са потраживањима у висини минималних зарада пријављених и признатих усвојеном листом потраживања (међу којима је и тужила) која ће се намирити из средстава Фонда солидарности. Како у стечајној маси није било средстава за намирење потраживања наведене класе поверилаца, по предлогу стечајног управника у циљу предузимања мера за отклањање последица непоступања по плану реорганизације, стечајни дужник овде тужени је закључио уговор о преузимању испуњења са „Штампа систем“ ДОО Београд дана 13.01.2014. године. Предмет уговора је испуњење обавезе дужника према повериоцима чија су потраживања разврстана у трећу класу, на име неисплаћених зарада запослених у износу минималних зарада за последњих годину дана, пре покретања стечајног поступка и неисплаћених доприноса за ПИО за последње две године. Тужилино утврђено потраживање износи 56.376,00 динара од чега је исплаћено свега 32.000,00 динара, због чега се тужбом тражи исплата преосталог износа од 24.376,00 динара.

По пријему тужбе првостепени суд је одржао рочиште у смислу члана 294. став 2. ЗПП и одбацио тужбу на основу става 1. тачка 3. и 6. истог члана. По налажењу првостепеног суда усвојени план реорганизације и уговор о преузимању испуњења представљају извршну исправу подобну за извршење у складу са чланом 41. став 1. тачка 5. Закона о извршењу и обезбеђењу, па тужила нема правни интерес за подношење тужбе у овој парници.

Побијаним другостепеним решењем прихваћено је становиште првостепеног суда, одбијена жалба тужиле и потврђено првостепено решење.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право када су одбацили тужбу због непостојања правног интереса за подношење тужбе.

Према одредбама чланова 127. до 139. Закона о стечајном поступку ("Службени гласник РС", бр. 84/2004, 85/2005) који се у конкретном случају примењује, стечајни поступак који обухвата реорганизацију спроводи се према плану реорганизације који се сачињава у писменој форми. План реорганизације по правној природи представља споразум између поверилаца и дужника којим је редефинисан начин измирења обавеза стечајног дужника према повериоцима, а по правној снази представља извршну исправу која се примењује на повериоце и на дужника који је у усвајању плана реорганизације учествовао.

Извршна исправа је поред осталог, план реорганизације у стечајном поступку чије је усвајање решењем потврдио суд (члан 41. став 1. тачка 5. Закона о извршењу и обезбеђењу). Међутим, да би извршна исправа била подобна да се на основу ње донесе решење о извршењу мора да садржи податке о извршном повериоцу, извршном дужнику и предмет, врсту и обим испуњења обавеза по члану 47. наведеног закона.

Код чињенице да у конкретном случају Фонд солидарности није учествовао приликом усвајања плана реорганизације нити има својство повериоца или дужника, а планом је предвиђено да ће Фонд солидарности намирити потраживања поверилаца треће класе (међу којима је и тужила), то је погрешно становиште нижестепених судова да усвојени план реорганизације представља подобну извршну исправу на основу које тужила може намирити своје преостало потраживање из радног односа.

Поред тога, тужени је закључио уговор о преузимању испуњења са „Штампа систем“ ДОО Београд који је након закључења уговора само делимично испунио обавезе према повериоцима треће класе (међу којима је и тужила), па такав уговор према члану 453. Закона о облигационим односима, не представља извршну исправу на основу које тужила може намирити своје преостало потраживање. Наведеном одредбом прописано је да се преузимање испуњења врши уговором између дужника и неког трећег којим се овај обавезује према дужнику да испуни његову обавезу према његовом повериоцу. Он одговара дужнику ако благовремено не испуни обавезу повериоцу, те овај затражи испуњење од дужника, али он не преузима дуг, нити приступа дугу и поверилац нема никакво право према њему.

Зато у конкретном случају није било услова за одбачај тужбе ради исплате новчаног потраживања из радног односа из разлога непостојања правног интереса из члана 194. ЗПП (који се односи на тужбу за утврђење), нити према стању у предмету о истој ствари тече друга парница (члан 294. став 1. тачка 3. и 6. ЗПП).

Имајући у виду наведено, нижестепени судови се нису упустили у суштинску оцену тужбеног захтева, имајући у виду чињеничне наводе тужбе и одређени захтев у погледу главне ствари, што је имало за последицу да у поступку нису утврђене битне чињенице за одлучивање о основаности тужбеног захтева.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 2. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић